

Dragi gospod Doropoljski!

Dovolite, da Vam tudi jaz pišem par vrstic. Najljubša mi je šola. Najbolj mi ugaja risanje. K telovadbi hodim jako rada.

Zorka Pečenkova,
učenka II. razreda.

Odgovor:

Ljuba Zorka!

Lepo se glasi Tvoja izpoved: Najljubša mi je šola! S tem kažeš že v mladih letih dovolj pametnega razumevanja. Koliko je otrok, ki se boje šole kot samega hudobca! Kako so pač nespametni taki mladi ljudje! Tudi tem pride spoznanje, da so bili v zmoti. Da bi jim le ne prišlo — prepozno!

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvikrat. Za Veliko noč sem se jako veselila, da pride moj bratec domov, pač vesela sem bila tega obiska. Ali velika nesreča nas je zadela ravno za te praznike, izgubili smo preljubljeno Nadico, mojo sestrično. Zato sem se slabo imela te praznike.

Lepo Vas pozdravljam.

Zorka Obersnelova,
učenka tretjega razreda v Divači.

Odgovor:

Ljuba Zorka!

Ubogo Nadico ste izgubili! Pa kaj ji je bilo, da je morala tako mlada umreti? Seveda je hudo, ako koga izgubimo, ki smo ga radi imeli. Ali tolažiti nas mora zavest, da ostanejo tudi Nadici prihranjeni vsi križi in težave, ki nas čakajo v burnem življenju!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Namenila sem se, Vam sporočiti svoje veselje; rada čitam, pišem, pojem in hodim v šolo. Prvo šolo sem obiskovala v Korminu. Potem mi je umrla mama. Sedaj sem pri teti v Trstu. Zadnjič je bila teta huda nad mano in gospodična v šoli tudi. Šla sem k Bruni in sem prišla šele popoldne domov. Mislili so, da sem se izgubila. Drugič Vam bom pisala več.

Pozdravlja Vas

Fanika Limböckova,
učenka II. razr. slovenske šole na Aquedotto v Trstu.

Odgovor:

Ljuba Fanika!

Ušla si z doma, kaj ne? Hm, malo pogledat po svetu? Ali brez dovoljenja tega ne smeš več storiti — doma in v šoli so v skrbeh. Kaj pa, ko bi zapihala tista močna tržaška burja, ki bi Te lahko odnesla v morje! Odslej — nikamor več brez dovoljenja!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Jaz se učim računati, brati, pisati, risati in plesti. Rada berem pesemce in povesti. V šoli nič ne telovadimo, ker nimamo telovadnice. Zato hodimo k Sokolu.

Vas pozdravlja

Nevenka Šolarjeva,
učenka II. razreda slovenske šole na Aquedotto v Trstu.

Odgovor:

Ljuba Nevenka!

Telovadba je zdrava. Krepi telo in daje človeku pogum in odločnost. S telovadbo se navadiš pametno uporabljati moči svojega telesa. Priučiš se lepim gibom, v Tebi se zbudi čuvstvo lepote.

Zato pa vpliva telovadba enako plemenito na telo in duha. V zdravem telesu prebiva zdrav duh! Na zdar!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se namenila Vam pisati nekaj vrstic. Hodim tretje leto v šolo. Sedaj imam devet let. Naš gospod učitelj se imenuje Josip Rustja. Jako je strog. Najbolj me veseli čitanje, petje, zemljepisje in računstvo. Tudi meni naročajo starši »Zvonček«. Prosila sem ateta in mamco, da bi me dali v mestno šolo. In bili so takoj zadovoljni. Lepo Vas prosim, da bi mi odgovorili.

Srčno Vas pozdravlja Vam vdana

Ida Rebčeva,

učenka 2. razreda 1. oddelka ljudske šole v Divači na Krasu.

Odgovor:

Ljuba Ida!

Ali si sedaj že v mestnih šolah? Ali tudi tjakaj prejemaš »Zvonček«? Ako da, sporoči mi, kako se Ti kaj godi pri tujih ljudeh in ali se Ti kaj toži po domu?

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Veseli bodo gotovo vsi čitatelji »Zvončka« in tudi Vi, ko Vam pošiljam to pesem, da jo priredite za svoj kotiček. Večkrat sem že brala »Zvonček« v šoli, ugajal pa mi je tako, da sem tudi jaz zložila to pesem z željo, da zaslovim v Vašem kotičku. Zložila bi jih še več, toda ne upam se, ker bi bili nevoljni. Ako bi Vam ugajalo, Vam opišem drugič našo vas, ki jo ljubim iz srca.

Iskrene pozdrave Vam pošilja

Antonija Janova,

učenka VI. razreda v Zagorju ob Savi.

Pesem se glasi:

Dete in lastovica.

Spomladi pri hiši dete letalo,
brezskrbno tam se je igralo
in se pomladi veselilo,
ko solnce zopet prisvetilo.

Pa priletela je ptičica,
oj, ptičica, nežna lastovka,
pa sedla je na ramico,
zapela radostno tako:

Dete v hišico zletelo
k mami po zrnca je,
da bi ga lastovici dalo,
ki gotovo lačna je.

Mati mu je dala zrnca,
dete pa je ven zletelo,
lastovici zrnca je dalo,
ki jih veselo je pozobala.

Ona ga milo je pogledala,
s čivkanjem ga zahvalila,
razpela perutnice je,
veselo v svet zletela je.

Odgovor:

Ljuba Antonija!

Tvoja pesemca je po obliki precej šepava, a ima lepo vsebino; zato jo priobčujem. Ako jo boš brala kdaj pozneje, ko boš večja in razumnejša, boš sama videla, kako si bila — nerodna. Zbudili se Ti bodo spomini na lepo mladost.

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Jaz hodim rada v šolo. Tudi če me boli glava, grem rada v šolo. Vedno berem povesti, računati pa nič ne znam. Pa se bom učila tudi računati. V šoli nas je veliko. Kadar je bila burja, nas je manjkalo 40. V šoli imamo narisano lisico in konja.

Pozdravlja Vas Ana Šabčeva.

Odgovor:

Ljuba Ana!

Ako vedno bereš povesti, seveda nimaš časa, da bi se učila računstva. Zato moraš čas tako uporabljati, da ga bo tudi za računstvo nekaj ostalo. Tudi v tem primeru velja prislovica: Vaja naredi mojstra!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Star sem 10 let. Hodim v tretji razred. Imam enega brata in eno sestro. Ona je stara 12 let in brat je star 9 let. Oba se učita jako dobro. Jako imamo radi g. učitelja. Imam dobrega očeta. Matere pa nimam, ker se je ubila v Mokronogu.

Presrčno Vas pozdravlja

Franc Bakšič,
učenec v Sp. Šiški.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Pomilujem Te, da si na tako žalosten način izgubil svojo mater! — O bratu in sestri pišeš, da se jako dobro učita! Kaj pa Ti?

